

Koutecký plátek

srpen 2023

Novinky z obce sledujte též na našich sociálních sítích

www.obec-kouty.cz

www.facebook.com/koutyobec

www.instagram.com/obec.kouty

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

určitě jste zaregistrovali změny v obsazení Zastupitelstva obce. Dne 30.6.2023 jsem obdržel rezignaci od tří zastupitelů. Je mi to samozřejmě líto, protože si myslím, že jsme fungovali bez problému a za těch osm měsíců je vidět i kus dobré společné práce. Rozdělil nás odlišný pohled na změnu č.3. ÚP v obci. My, současní zastupitelé jsme chtěli pouze to, co bylo domluveno s občany na besedě o výstavbě v září 2021 a následně v prosinci 2021 bylo tehdejšími zastupiteli jednomyslně schváleno. Přesto jsme se v důsledku událostí posledních dní rozhodli schválit „pouze“ výstavbu domů za bytovkou směrem k ČOV a „dodělat“ Šabatu. To, co je v obci nejvíce řešeno, tedy výstavba domů na pozemku za strouhou směrem k jižnímu konci vesnice jsme se společně domluvili, že ponecháme tak, jak je v současném stavu. Tedy bez výstavby. Také chci, abyste věděli, že dokážu pochopit ty z nás, kteří jednoduše nestojí o další sousedy a další domy. Chápu je a nikdy je nebudu urážet, pomlouvat a podobně. Zastupitelstvo doplnil Michal Hažmuka, který byl na společné kandidátce, jako náhradník. V současnosti jsme tedy v počtu pěti zastupitelů opět schopni zasedat a pracovat. Jsem osobně velmi rád, že se Michal Hažmuka postavil k této výzvě čelem a hodlá s chutí pracovat pro obec. Věřím, že společně my všichni dokážeme skloubit tradici s vývojem společnosti. Tyto dva přístupy si totiž z principu neodporují. Jsme lidé a nikdy si všichni nebudeme myslet to samé. Jsme prostě odsouzeni žít spolu, a to se dá provozovat různými způsoby. Buď můžeme žít v neustálých hádkách a navzájem si škodit, nebo můžeme společně hledat a nalézat přijatelná řešení.

Já a kolegové zastupitelé jsme určitě pro ten druhý způsob.

Martin Pelichovský, starosta obce

První kronikář pan Josef Suchánek a první zápis v naší obecní kronice. Josef Suchánek se narodil dne 24.12.1889 v č.p. 24. Byl učitelem ve zdejší obecné škole a synem kováře Antonína Suchánka. Naši kroniku začal psát v roce 1922.

Informace z obce

23.6.2023: Bylo uspořádáno divadelní představení „Žena, která uvařila svého manžela“. Hlediště bylo zaplněno místními i přespolními a všichni se u této komedie v podání herců Nely Boudové, Ilony Svobodové a Bronislava Kotiše skvěle bavili. Věříme, že se nám povede podobné představení uspořádat i příští rok.

30.6.2023: Na Veřejném zasedání Zastupitelstva obce Kouty podali rezignaci na svůj mandát členi zastupitelstva Bc. Ivana Kelymanová, Mgr. Monika Vlčková a Milan Novák. Důvod jejich rezignace je ten, že nejsou ztotožnění se změnou č. 3 Územního plánu obce Kouty. Tím bylo Veřejné zasedání Zastupitelstva ukončeno, jelikož minimální počet zastupitelů je stanoven na pět osob, což po rezignaci nebylo splněno.

5.7.-30.8.2023: Koutečtí Rybáři, z.s. připomínají, že po celou dobu prázdnin se každou středu od 16:30 do 18:30 hodin na „Louži“ nebo v rybářské chatě u rybníčku „V lesíku“, koná pro děti od 7 let prázdninový rybářský kroužek. Děti mladší 7 let budou přivítány v doprovodu rodičů. Kroužek je zdarma a je nezávazný. Pokud děti nemají své vlastní rybářské vybavení, bude po domluvě zajištěno. V případě zájmu, dalších dotazů a upřesnění srazu ke konkrétnímu datu volejte na tel. číslo: 776 887 025 - Michal Hanousek, Koutečtí Rybáři, z. s.

7.7.2023: Náhle ve věku 61 let zemřel pan Ladislav Svoboda. Poslední rozloučení s ním se konalo dne 18.7.2023 v Poděbradech. Vyslovujeme tímto rodině a blízkým „Upřímnou soustrast“.

17.7.2023: Na Veřejném zasedání Zastupitelstva obce Kouty přijal Michal Hažmuka výzvu a složil slib zastupitele. Zastupitelstvo tak bude nadále v počtu pěti zastupitelů pokračovat ve své práci.

21.7.2023: Senátoři Tomáš Czernin, Jan Grulich a místostarosta Dymokur (bývalý ředitel školy) Mgr. Jiří Lazar přijali pozvání starosty obce. Pozvání se týkalo naší školy a možností řešení jejího využití a rekonstrukce. Bylo doporučeno věnovat se projektu na mateřskou školu venkovského typu a vytvořit prostory pro komunitní život v obci. Jednalo se o první mapování situace.

22.7.2023: Si řekli své „ANO“ Pavel Hlína a Jitka Somrová. Přejeme novomanželům krásný společný život, mnoho lásky a štěstí. Gratulujeme!

26.8.2023: Letní kino. Budeme pořádat filmové pohádkové představení pro děti. Film se bude promítat na hřišti, na trávě. Občerstvení zajištěno. Deky, křesla, židle si vezměte své. Název filmu? „Kocour v botách: Poslední přání“. Vstupné dobrovolné!

1.9.2023: Děti i dospěláky zveme na hřiště na společné setkání s názvem „Loučení s prázdninami“. Budeme si společně opékat obecní buřty u ohně, zpívat a hrát písničky na kytaru, povídat si a také stanovat. A ráno nám Panenky z Kout donesou ke snídani domácí bábovku.

2.9.2023: Posvícení! ...a samozřejmě soutěž o nejchutnější guláše. Všechny Vás zveme na toto setkání, které se tradičně bude konat na naší návsi. O této akci budeme nadále průběžně informovat.

Povídání s Evou Launovou

Eva Launová miluje Kouty a nedá na naši vesnici dopustit. Jak říká, Kouty budou vždy její srdcová záležitost. Ráda se prochází a fotí.

Fotka z titulní stránky je také jejím dílem.

Nedávno jsi měla narozeniny, jak jsi je oslavila?

S rodinou, se zmrzlinou a až bude mít mladá volno, tak to ještě pořádně oslavíme.

Babička má narozeniny koncem července a tak to většinou spojujeme.

Evi, co nám na sebe prozradíš?

Jsem živel. Jsem odchovaná na metalové hudbě, s máničkama. Kde se něco dělo, tam jsem byla.

Pamatuju si, jak jsme chodili s partou pěšky do Úmyslovic a okolních obcí na tancovačky...

Takhle to bylo. Žádné počítače, nikdo nechtěl být doma. Všichni jsme blbli venku.

Co na Koutech miluješ?

Všechno. Mám ráda zdejší lidi. Je mi jedno, jestli jsou mu tři roky nebo osmdesát.

S každým najdu řeč.

Kam se chystáš na dovolenou?

Jo, tak to ještě nevím... Momentálně fakt nevím. Asi zatím nějaké výlety a uvidíme, kam a co dál.

Která setkání si v Koutech nenecháš ujít? Je to posvícení, které bude už za měsíc?

Za mě je nejhezčí stavění Májký a čarodějnice, z toho mám vždy plno zážitků.

Kde pracuješ?

Pracuji v Poděbradských papírnách. Vyrabím ruční a automatické kašírování. Práce je tam momentálně málo. Býváme často doma.

Co je to kašírování?

Lepení archu papíru na desku.

Co ráda provozuješ ve volném čase?

Nejvíce určitě chůzi. Hodně mě to baví. Denně nachodím od tří do deseti kilometrů a někdy i více.

Pak mám samozřejmě ráda zahradu. Tu musíš dělat s chutí. Jinak to nemá cenu. Taky miluju výlety, samozřejmě děti, vnoučátka. A ráda čtu.

Máš nějaký sen, o kterém se chceš s námi podělit?

Sen, velké přání bych měla, ale je to nesplnitelné...

Čteš pravidelně Koutecký plátek?

Ano, moc se mi líbí a nejvíce kronika.

Na Facebooku jsi založila profil „Kouty jsou naše“, kam pravidelně přispíváš s fotkami obce a okolí. Co tě k tomu založení vedlo?

Já nevím, chtěla jsem ty fotky sdílet, nenechat si to jen pro sebe. Pro mě je to někdy i nostalgie.

Ráda se k nim vracím.

Jaké roční období máš nejraději?

Mimo zimy mám zbývající tři období ráda. Asi top je pro mě jaro. To se všechno probouzí...

Neříkej mi, že jsi se jako holka nejvíce netěšila na léto, na prázdniny?

To teda jo, to víš, že jo. Dva měsíce byly skvělé. Jezdili jsme s rodiči na hory, k moři, pod stan, byli jsme na Slovensku, v Německu... A znova opakují, pořád jsme byli venku. Pořád.

Evě Launové děkuji za její čas, za upřímnost a věřím,

že i Vy jste si tento rozhovor přečetli rádi.

MP

**Obec
Kouty**

VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

PŘEDNÁŠKU O HISTORII OBCE KOUTY

PŘEDNÁŠÍ HISTORIK PhDr. PAVEL FOJTÍK

**PÁTEK 15. ZÁŘÍ 2023 OD 18:00
V PROSTORÁCH OÚ KOUTY**

VSTUPNÉ ZDARMA

URČITĚ NEPROPÁSNĚTE

Rozhovor s Tomášem Czerninem

Tomáš Czernin je náš senátor a blízký soused z Dymokur. V Dymokurech má na svých bedrech panství, o které se stará.

Vlastně nevím, jestli Vás mám oslovovat pane nebo hrabě? Nebo pane hrabě?

Co je správně?

Vlastně mě každý oslovuje, jak chce a já na žádném oslovení netrvám. Šlechtické tituly byly zrušeny před 105 lety a domnívám se, že jejich bývalým nositelům nijak neschází. Mám pocit, že to dělá spíše dobře těm, kteří mě tak oslovovat chtějí, než mně. Jinak mě lidé oslovují různě: pane Czernine, pane inženýre, Tomáši nebo teď taky pane senátore, pane místopředsedo... to je ale dočasné. Senátorem je člověk zvolen na 6 let a jednou to skončí. Mohu se rozhodnout, že už kandidovat nebudu, mohu další volby prohrát, můžu umřít...

Jak náročné je věnovat se dnes panství a zámku? Je to tak romantické, jako v pohádkách nebo je realita jiná?

Předně neříkám panství, říkám hospodářství, a je to tak myslím správné. To hospodářství je mé životní poslání a mojí povinností je být řádným hospodářem a další generaci vše předat ve stejném stavu, jako to můj otec předal mně, či raději v ještě lepším. Samozřejmě nemohu zajišťovat denní provoz a taky nejsem odborníkem na vše, tedy neobešel bych se bez mých "tří králů", tedy agronoma, lesmistra a porybného. Myslím, že na spolupracovníky mám opravdu štěstí. No, zámek? Ve 21. století bydlet na zámku je trochu šílenství. Vybudovali ho ti, kteří tu byli přede mnou a mojí povinností je v tom pokračovat. Samozřejmě to není žádný luxus a někdy mám pocit, že jsem toho domu otrokem. Občas říkám, že jsem domovník, údržbář, topič, popelář.... a to nechci mluvit o mytí oken, tedy ta teď hlavně zase potřebují natřít.

Patříte k nejstarším rodům v českých zemích, od kdy přesně? A co je pravdy na tom, že máte v sobě pomyslnou kapku přemyslovské krve?

Naše rodina je v Čechách prokazatelně 900 let. První písemná zmínka je v souvislosti se založením Sedleckého kláštera myslím okolo roku 1110. Naše kolébka je v západočeských Chudenicích, to je místo, kde část rodiny skutečně sídlila až do 2. světové války. Jsem přesvědčený, že přemyslovskou krev máme v Čechách skutečně všichni a to tím, jak nám každou generací zpět narůstá počet předků druhou mocninou. Já mám možná trochu výsadu v tom, že mám ten rodokmen doložitelný a pokud párkrát skočíme "po přeslici", tak se k těm Přemyslovcům dostaneme, to ale skutečně i u všech ostatních rodin, které mají rodokmeny tak daleko do historie doložitelné.

Jak Vaše rodina snášela komunistickou totalitu? Prý jste byli rozděleni, půl rodiny v Rakousku, půl v Československu?

Samozřejmě, že se komunistická totalita na rodině podepsala. Musím ale zdůraznit, že to začalo už za nacistů. Dědeček veřejně vyjádřil své postoje za války a byl proto už od Němců zbaven majetku a uvězněn. Za komunistů pak mohl dělat jenom podřadné práce a musel se stěhovat stále do horšího. Ve svých 60 letech pak zůstal s babičkou a strýčkem v Rakousku. Tatínek nemohl nic studovat, ani se vyučit. Jezdil nákladákem a potom sanitkou.

Pamatujete si na návrat do Dymokur? Jak na Vás tehdy zámek působil?

Konec komunismu a návrat do Dymokur bylo ohromné zadostiučinění. Samozřejmě to byla ohromná změna. Byl jsem vystudovaný stavař a najednou ze mě měl být zemědělec, lesník, rybníkář, myslivec a další... Bylo to dost náročné, taky jsme se museli poznat s lidmi, kteří nás zpočátku taky opatrně zkoumali. Zámek byl navrácen až poměrně pozdě a bylo to vlastně vojenské skladiště. Ano, ta první léta byla ohromně dobrodružná.

Vaše paní je Rakušanka, jak a kde jste se seznámili? Je také šlechtického původu?

Manželka je Vídeňanka a nemá šlechtický původ. Seznámili jsme se na večeři u Waldsteinů, kam jsem byl pozván. Měli jsme mnoho společných zájmů a taky se mi líbilo, že je vystudovaná historička. Obdivuji, jak bez váhání opustila Vídeň a přestěhovala se do Dymokur, a taky to, jak si na naše prostředí a zdejší lidi zvykla. Věřím, že toho nelituje.

Co říká manželka na Vaše politické a podnikatelské aktivity?

Máte doma vždy stoprocentní podporu? A najdete si čas i na ni a na děti?

Manželka mě podporuje a hrdinně snáší, že jsem teď málo doma. Děti už jsou velké a dost samostatné. Každá chvíle s nimi je ale stále vzácná. Také se těším na každé setkání se zatím jediným vnukem. Tyto chvíle jsou ale ještě vzácnější. Nejstarší dcera i zeť jsou diplomaté a jsou teď v Bruselu.

Jste i dymokurským zastupitelem, jak Vás naplňuje tato role?

Jsem lokální patriot a samozřejmě Dymokury miluji a doufám, že je moje rodina už nikdy nebude muset opustit. Záleží mi na tom, co se v mé obci děje a věřím, že i pro obec je spolupráce výhodná, protože se cíle mé a obce na mnoha místech stýkají. Práce pro obec je v mnohém i inspirativní pro práci v Senátu.

A co Vy v roli místopředsedy Senátu? A jak vůbec vnímáte roli Senátu?

Nepatřím mezi lidi, kteří by měli nějakou potřebu nechat si na hrob psát funkce, kterých dosáhli. Toho, že jsem se na podzim stal místopředsedou Senátu si velice vážím a doufám, že je to i oceněním pro volební okrsek, jehož jsem senátorem. Samozřejmě je s tím spojeno, že mám o dost více povinností, a ještě méně času. Přesto se ale snažím být co nejvíce v mém okrsku a stýkat se s lidmi. Debaty s nimi jsou totiž hlavním zdrojem inspirace pro mou práci. Senát je samozřejmě důležitý. Náš systém je tradičně dvoukomorový a Senát je nejen strážcem Ústavy, ale i to, jakým způsobem jsou senátoři voleni, zaručuje, že jsou nezávislejšími na svých stranách. Každý senátor je vítězem v přímé volbě ve svém okrsku, a je mu více než 40 let a to je předpoklad, že se jedná o vyzrálé osobnosti.

Jako senátor se věnujete našim krajánkům v zahraničí. Když jste byl u nás v Koutech na návsí na adventní neděli (to byla ta neděle, kdy se Vám zaběhli psi a hrozilo, že k nám na rozsvícení vánočního stromu nepřijedete), říkal jste mi, že právě krajánci zasílají kolem sto miliard Kč do naší vlasti ročně. Ať jde o podporu rodin, blízkých nebo o investice. Víím, že jste pro to, aby mohli krajánci disponovat korespondenčními volebními hlasy.

Vysvětlete, prosím, co to vlastně znamená?

Češi v zahraničí jsou mojí srdeční záležitostí. Ostatně sám jsem v zahraničí krátce pobýval a mám kamarády a příbuzné téměř v každé zemi. Asi je na místě připomenout, že odhadujeme, že českých občanů žije v zahraničí asi 600 tisíc. Lidí, kteří se hlásí k českému původu je zřejmě okolo dvou milionů. Všechno to jsou lidé, kteří zůstali Čechy, naše země je pro ně stále tím pravým domovem. Většinou v cizině něčeho dosáhli a tím nám dělají skvělé jméno. To číslo mě samotného překvapilo. Česká národní banka má ale metodu, kterou to umí spočítat. Samozřejmě to nejsou peníze, které by šly přímo do státního rozpočtu. Jsou to peníze, které lidé pracující v cizině posílají rodinám, investují je v Čechách, či si je prostě šetří na důchod, až se zase vrátí. Naši krajané dělají úžasné služby pro svoji vlast. Mnoho toho ale nepotřebují. O dění doma se stále zajímají, mnozí počítají, že se jednou vrátí. Proto také chtějí volit. Pro mnohé je to ale velice komplikované. Oni se musí 2 týdny před volbami osobně nahlásit do volebního seznamu na našem velvyslanectví a za ty dva týdny se tam opět dostat aby volili. Tedy např. Čech z Vancouveru musí dvakrát letět do Ottawy, či Toronta aby mohl volit. Z Nového Zelandu se musí dvakrát dostat do australské Canberry, a tam se v době Covidu cestovat nedalo vůbec. Chápu to jako veliký dluh vůči Čechům v zahraničí. Ostudou je, že Česká republika je jednou z posledních zemí v Evropě, kde to není možné. Příklad mám doma. Moje žena je stále občankou Rakouska, a žije tu přes 40 let a volila vždy. Speciální obálku s volebními lístky může odevzdat v kterékoliv volební místnosti v Rakousku, v Praze na velvyslanectví, či vhodit do poštovní schránky v Dymokurech.

Jak vidíte své panství, rodinu a Vás za řekněme dvacet let?

Věřím, že mé hospodářství bude vzkvétat i za 20 let. Syny vychovávám, aby to dělali co nejlépe. Věřím, že budou ohleduplně hospodařit a i oni budou přátelsky vycházet se všemi lidmi v okolí. Vnoučat už asi budeme mít trochu více, no a já sám, pokud budu živ, budu stařeček s krásnými vzpomínkami. Pokud budu mít sílu, být trochu i užitečný, budu o to šťastnější.

A na závěr, jak vidíte za dvacet let naši vlast?

Doufám, že naše vlast bude stále svobodná a také doufám že lidé budou spokojenější než dnes a nenechají se tak snadno znervóznit poplašnými správami. Věřím také, že Česká republika bude stále spolehlivým partnerem našich přátel v prosperující Evropské unii a spolehlivým spojencem v NATO, které bude už navždy zárukou toho, že nás ani je nikdo nenapadne.

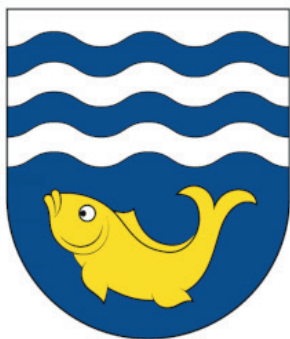
Je léto, tak teď opravdu poslední otázka, taková letní. Máte rád zmrzlinu?

Jakou nejvíce?

Zmrzlinu mám rád, i když ji nejím tak často. Jakou? No říká se o mně, že jsem na čokoládu. Tedy čokoládovou.

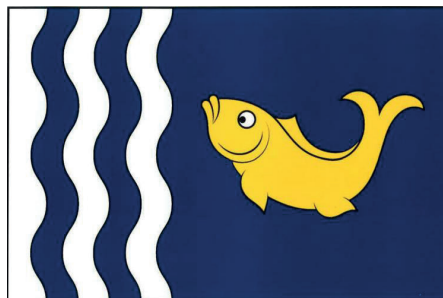
Listujeme s panem Czerninem v knize kouteckého rodáka Bohuslava Suchánka, legionáře a kováře. Tuto knihu jsem si dovolil mému hostu věnovat, jelikož se v ní také obsáhle píše právě o panství v Dymokurech. ... a těším se na další setkání s ním.

Symboly naší obce

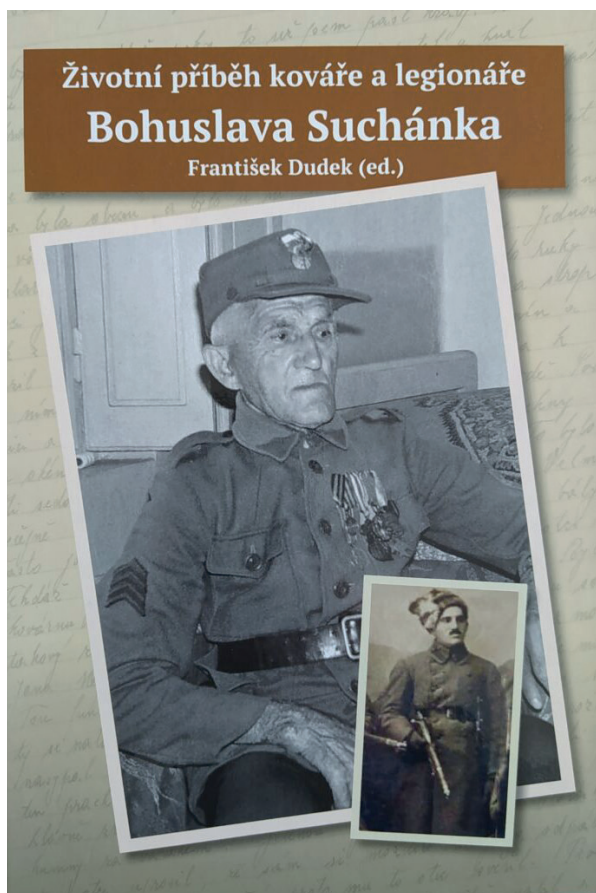

Stříbrno-modře vlnitě dělený štít. Nahoře dvě modrá vlnitá břevna, dole zlatá, dolů prohnutá ryba. Tento tvar a vzhled obecního znaku schválilo Zastupitelstvo obce Kouty Usnesením číslo 77/2017 ze dne 23.11.2017. Obecní znak byl udělen Parlamentem ČR dne 17.9.2018

List tvoří šest svislých pruhů, bílý, čtyři vlnitě střídavě modré a bílé a zvlněný modrý, v poměru 4:3:3:3:3:28. Ve vlajícím pruhu žlutá, dolů prohnutá ryba. Poměr šířky k délce listu je 2:3. Tento tvar a vzhled obecní vlajky schválilo Zastupitelstvo obce Kouty Usnesením číslo 77/2017 ze dne 23.11.2017. Obecní vlajka byla udělena Parlamentem ČR dne 17.9.2018.

Životní příběh kováře a legionáře Bohuslava Suchánka

...tuto knihu napsal Bohuslav Suchánek na sklonku svého života. Narodil se jako synkovářského mistra roku 1888 v naší obci Kouty. Ve svých pamětech popisuje celý svůj život, počínaje dětstvím v posledních letech habsburské monarchie. Podrobně líčí zejména pohnuté události za první světové války, během níž po zajetí na východní frontě vstoupil do československých legií v Rusku a po čtyřech letech se s nimi vrátil do vlasti. Účastnil se frontových rozvědek v rumunských Karpatech, slavné bitvy u Zborova, bojů s bolševiky v Penze i v Povolží a následné sibiřské anabáze. Převratné události ruské revoluce a občanské války přitom zajímavě glosuje z pozice pohodového venkovana a prostého vlastence, oproštěného od kariérních a hrdinských ambic. Po návratu z Ruska se s úlevou vrací ke kovářské a rolnické živnosti a opět zajímavě glosuje následný běh svého žití v dobách svobodných i totalitních.

Tuto knihu si případně můžete zakoupit na OÚ za cenu 280,-Kč